

BİR İŞÇİ ÖNDERİNİN ÖYKÜSÜ: AKİF YILMAZ

Aydınlık Gazetesi, 21 Ağustos 2017

Yıldırım Koç

Türkiye'nin geleceğini biçimlendirecek en önemli güç, Türkiye işçi sınıfıdır.

Türkiye işçi sınıfını anlamadan, tanımadan siyaset yapılmaz.

Türkiye işçi sınıfını nasıl tanırırsınız?

Bir yol kitaplardır. İkinci yol, bu mücadelede yer almış insanların anlatımlarıdır.

Benim öncelikli öğretmenim, işçiler ve özellikle işçi önderleri oldu. Onlardan dinlediklerim, okuduğum kitaplarda nelerin önemli, nelerin eksik olduğunu, gelişmelere nasıl yaklaşmam gerektiğini öğretti. Hâlâ olan yanlışlarım da, onları yeterince dinlememiş olmaktan kaynaklanıyor.

Akif Yılmaz, Türkiye işçi sınıfı tarihinde adını kitaplarda bulamayacağınız, ancak o tarihi yazan ve yazdıran kişilerden biri.

Eşimin ve benim de "Akif Abi"si.

Akif Abi'yle geçenlerde yine telefonla konuştuk. Gözündeki sorun artmış. Umarım geçen yıl ana hatlarıyla biçimlendirdiğimiz sözlü tarih projesini hayata geçirebiliriz.

1960'lar ve 1970'ler Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir yer tutuyor. Ancak siyasi mücadeleye katılan işçi önderlerinin sayısı da çok fazla değil. Akif Abi, her ikisini de yaşamış bir büyüğümüz.

BAŞKALDIRI KÖYDE BAŞLAMIŞ

Akif Abi 1942 yılında Çorum'un Kargı İlçesi'ne bağlı Bağözü Köyü'nde doğmuş. Ailenin 7 çocuğundan beşincisi. Şimdi bir veya iki çocuğun olduğu aileler düşünüldüğünde, 7 çocuk çok gibi gözükür. Ancak o yıllarda çocuk sayısı genellikle böyle. Çocukların bir kısmı ölüyor. Kalan çocuklar da köyde insangücü olarak işe yarıyor.

Akif Abi 17 yaşına kadar köyde çobanlık yapmış. 17 yaşındayken Esmâ Yenge ile evlenmiş. Hâlâ birlikteler.

Akif Abi'nin genlerinde başkaldırı, isyankarlık var. Daha o yıllarda çevresini, hayatı sorgulamaya başlamış. Çimento kağıtlarından yapıma bir defterde okuma yazma öğrenmiş. Bu arada askere gitmiş, jandarma olmuş. 25 yaşında da İstanbul'a, çalışmaya gelmiş. Yıl 1967. İşçi hareketinin yavaştan canlandığı, DİSK'in kurulduğu yıl.

Akif Abi 1968 yılına kadar düzenli bir işe girememiş. Örneğin, Polonezköy içme suyu kanallarında çalışmış; parasını vermemişler; hakkını aramış, müteahhitlerle kapışmış.

Bu arada 3-4 aylığına köye gelmiş. 1968 Mart'ında İstanbul'a dönmüş. Şöyle anlatıyor: "Yine büyük zorluklar çektim. Kireç kuyularının rutubetinde uyudum. Bitlendim. Aç kaldım, sigarasız kaldım. Ama bu sefer pes etmek yoktu."

Ardından bir vida fabrikasında düzenli işe girmiş.

İŞÇİ TEMSİLCİLİĞİ

Bir yıl kadar sonra işveren işyerine bir sarı sendikayı getirmeye çalışmış. Akif Abi şöyle anlatıyor:

"Sendika temsilcisi olduğumda 1 senelik işçiydim. Makinelerin başında çalışıyorum. İlan tahtasına bir yazı asıldı. Sarı sendikayı patron çağırmış, bizim işe giriş evraklarımızla bizi sendikaya üye yapıyor, gıyabımızda saat ücretine 15 kuruş 1. yıl ve 2. yıl ve 3. yılda zam yok. 3 yıllık sözleşme yapmışlar.

"Biz ne sendika biliyoruz, o zaman ne toplu sözleşme. Sendika temsilcisinin bizi temsil edemeyeceğini söyledim. O hafta sonu o arkadaşlarla fikir birliği yaptık. 3 kişi seçtik 1'i benim. 68 işçiden 63'ünün imzasını aldık. Temsilcimizi kendimiz seçeceğiz, diye. Sabah mesai başlayınca 3 arkadaş çıktık patrona. 50 işçiyi geçtiği için 2 temsilci seçmemiz gerekiyor. Patron 'ne hakla?' dedi. Ben de elimde 63 kişinin imzasını gösterip 'bu hakla' dedim. Patron geri adım attı. "Muzaffer Bey'e söyleyin, öğle tatilinde temsilcinizi seçin" dedi. 1-0 galibiz ve artık kimse benim bileğimi bükemez diye düşündük. Nihayetinde seçim oldu ve işçiler çoğunlukla benim temsilci olmamı istediler. 64'ün 62'sinin oyuyla ben ve Yahya Önder baştemsilci seçildik."

Akif Abi'nin 7 yıllık baştemsilciliği ve sendikacılığı böyle başlamış.